

РЕШЕНИЕ

№ 2425

гр. София, 22.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12
състав**, в публично заседание на 16.12.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова и при участието на прокурора Пламен Райнов, като разгледа дело номер **9995** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство по делото е по реда на чл.145 и следващите от АПК вр. чл.84, ал.2 от Закона за убежището и бежанците.((ЗУБ). Делото е образувано по жалба от М. К., [дата на раждане] , гражданка на У., с ЛНЧ [ЕГН], подадена срещу Решение № 10239/30.09.2024г. на председателя на Държавната агенция за бежанците, с което е постановен отказ да се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут, като претендира отмяна на решението. Излага съображения, че решението е постановено при допуснато нарушение на чл.35 АПК и чл.75, ал.2 ЗУБ относно приетото във връзка с религиозната принадлежност на оспорващата и приетото, че религиозните малцинства в У. не са рискова група, като 2,2 % от населението е православно. Още с молбата си за закрила оспорващата е представила Резолюция от 04.01.2023г. на Европейския парламент, в която е констатирано, че в У. действа Закон за религията от 2021г., в който се съдържат определения за тероризъм и екстремизъм, които са неясни и твърде широки, предоставяли възможност за произволни задържания и неоснователни ограничения на свободата на религията и за преследване на религиозна основа. Поради това в т. 38 от резолюцията властите в У. са призовани да измени този закон и "да преустанови преследванията на религиозна основа". Противно на твърденията, че чуждата гражданка не е заплашена от преследване поради своята религия, задължителният акт на Европейския парламент съдържал коренно различни констатации. По тези причини счита допуснато нарушение на чл.35 АПК и чл.75,ал.2 ЗУБ. По отношение на твърденията за нарушение на чл.9, ал.1, т.2 и ал.8 ЗУБ излага твърдения за погрешна

преценка, че по отношение на чуждата гражданка е приложима само преценката по чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ, липсвали мотиви относно опасност от смъртно наказание или екзекуция, изтезание, нечовешко или унижително отнасяне или наказание. Не бил направен никакъв анализ за приемането от узбекското общество на лица, които 20 години пребивавали извън страната. Основанието по чл.9, ал.8 ЗУБ счита за приложимо поради продължителното пребиваване в страната и интегриране в българското общество, в това число семейни връзки - дете от български гражданин. От факта, че не е имала възможност да престоя си в страната на законно основание, действително не пораждал задължение за ДАБ в тази насока, но не освобождавал органа да направи прецизна преценка дали са налице законовите основания за прилагане на чл.9, ал.8 ЗУБ - предоставяне на хуманитарен статут по други причини от хуманитарен характер, предвид изричното позоваване на търсената закрила на тези обстоятелства.

Пред съда оспорващата К. лично и чрез адв. И. поддържа жалбата. Оспорващата заяви, че след първото издаване документите са валидни до навършване на 45 годишна възраст и не се е връщала в У. за да поднови документите си откогато е напуснала. Адв. И. пледира, че от установеното в хода на съдебното производство, че оспорващата единствено полага грижи за български гражданин - непълнолетната ѝ дъщеря, разпитана като свидетелка по делото, е достатъчно основание да бъде приложен чл.9, ал. 8 ЗУБ. Следвало на двойно основание да се предостави хуманитарен статут - преследване на религиозна основа и с цел събиране на семейството. Личното положение на оспорващата счита за изключително специфично, причините сами по себе си имитират такива от хуманитарен характер, достатъчно сериозни сами по себе си, освен това е отсъствала повече от 20 години от държавата си и нямала актуални документи.

Ответникът - Председателят на Държавна агенция за бежанците, чрез юрк. Х., оспори жалбата като неоснователна и иска то съда да постанови отхвърлянето ѝ. Счита за установено, че единствената причина, поради която оспорващата е подала молбата за закрила, е издадена заповед за налагането на ПАМ от месец юни 2023г. На стр.3 от протокола за проведеното интервю било указано точно кой е посъветвал оспорващата да подаде молбата и са посочени мотивите.

По делото са приети доказателствата по административната преписка, а по задължението от съда да бъде представена справка за актуалната ситуация с У., в това число на основание религиозна принадлежност, ответникът представи същата справка, както приобщената в хода на административното производство, като заяви, че няма данни за промяна. По искане на оспорващата по делото беше разпитана нейната дъщеря - Й. Г. Г., на 17 години към датата на разпита.

Административен съд София-град, като обсъди доказателствата по делото, взе предвид доводите и възраженията на страните и извърши дължимата проверка на оспореното решение на всички основания по чл.146 АПК вр. чл.168 АПК, от фактическа и правна страна приема за установено следното:

По фактите съдът приема следното:

С оспореното по делото решение е разгледана последваща молба за закрила с № 8851/22.01.2024г. на РПЦ, подадена от М. К., с ЛНЧ [ЕГН], гражданка на У., съгласно указанията на съда, дадени с Решение № 540/26.04.2024г. на Административен съд

София град, с което е отменено решението на ответника, с което последващата молба не е допусната до производство. Процесната молба е последваща, след като с Решение №653/16.07.2003г. на председателя на ДАБ - МС е постановен отказ на оспорващата и сина й Д. К., като отказът е влязъл в сила, след като жалбата срещу него е отхвърлена с Решение №2302/15.03.2004г. на Върховен административен съд.

Процесната молба е разгледана в производство по общия ред, по която са извършени следните процесуални действия: съставен е регистрационен лист, като личните й данни са установени въз основа на представен паспорт с изтекъл срок на валидност.

М. К., лице от женски пол, е родена на дата 13.12.1973г. в Б., Р. федерация, гражданка на У., руския по народност, вероизповедание - православна, а семейно положение - омъжена - съпруг Г. И. Г., български гражданин. Оспорващата има две деца - Д. К., роден 1998г. и Й. Г. Г., [дата на раждане] Представени са удостоверения за сключен през 2015г. граждански брак с българския гражданин, и за раждане на дъщерята Й..

С оспорващата е проведено лично интервю, за което е съставен Протокол от дата 27.05.2024г. на български език, който оспорващата владее. На същото оспорващата е заявила, че живее в [населено място], заедно с децата си. Потвърдила е, че по народност е руския. Заявила е, че по рано цялото семейство са живели във В., но се скарали и след това попаднала в Б. след което не поддържали връзка. Съпругът й бил много ревнив, не позволявал да работи, имала полувисше икономическо образование, докато имала документ е работила на две места, а след това в сивия сектор - без осигуровки. Посочва, че в Република България пристигнала заедно с майка си и сина си легално по покана на нейна леля без деца, за да я гледат през 2003г. Тогава подали молба за закрила и получили отказ, тогава трябвало да напуснат страната, но решили да останат нелегално. Не е имало възможност да напусне Република България. От БХК я посъветвали да излезе от България и да отиде където имало узбекско посолство, да изчака да получи виза и да влезе легално в страната като член на семейството на съпруга й. Заявява, че директно няма лично към нея и член на семейството й заплахата, но имало напрежение към всички руснаци в У., там имали добри съседи, които не са им създавали проблеми, но по принцип не можело спокойно да се преминава улица, ако е имало непознати. В У. не е оказвано върху нея насилие, нито тук. Не си представя да се завърне в У., определя го като много непознато място, преди години се обаждала на съседи, била посъветвана да не се връща ако може, защото можело да я чака и затвор, там било страшно, въпреки че и двете били с произход от У.. На въпрос знаете ли, че имате заповед за връщане в страната по произход от ноември 2023г., оспорващата знаела, в Б. научила, т.е. в СДВНЧ, където била и принудително настанена, видно от представените по преписката заповеди. Там попаднала след скандал със съпруга й - тя и сина й. Посочва, че дъщерята всяка вечер изпадала в истерия, и не желала да общува с баща си. Била посъветвана от адвокат - Д. Р. да подаде молба за закрила, по принцип миграцията била сложна тема и не всички адвокати желали да се включат.

Пред съда не се изнесоха нови данни за личното положение на К., освен за личните отношения в семейството и състоянието на дъщеря й - Й. Г. Г.. Свидетелката Г. заяви, че е дъщеря на оспорващата и е на 17 години, само майка й се грижи за нея. В случай, че напусне страната си, няма кой да се грижи за нея, бащата - български гражданин, с абсолютно нищо не помага, нито с пари, нито с грижи, даже не поддържали контакт, бащата искал да задържи майката скрита от всички и лъгал, че ще узакони престоя й,

бащата манипулирал, упражнявал психическо и физическо насилие. Потвърди, че с майката са православни християни и посещават църква.

За ситуацията в У. в хода на административното производство е приобщена справка на Дирекция "Международна дейност" към ДАБ към дата 12.06.2024г. с № ЦУ-1464. По задължението на съда в хода на съдебното производство да бъде представена такава справка във връзка с религиозните права и конкретно православните, е представена същата справка с изявление, че няма данни за промяна в отразената ситуация.

За да постанови отказ да предостави хуманитарен статут с оспореното решение, административният орган освен данните за личното положение на оспорващата, които не са спорни и се установяват безпротиворечиво, по основанията за предоставяне на хуманитарен статут е приел следното:

1) Основанията, свързани с религията на оспорващата са обсъдени във връзка с приложението на чл.8 ЗУБ - предоставяне на право на бежанец. Липсвали основания да се смята, че е преследвана или ще бъде преследвана в страната ѝ на произход поради нейната етническа или религиозна принадлежност. Счита, че в справка № ЦУ-1464/12.06.2024г. не са налице данни, че изповядващите православие са подложени на преследване, приблизително 2,2% от населението е руско православно, в сравнение с 3,5% през 2019г, а според оценките на правителството броят на етническите руснаци и други православни лица се увеличавал поради притока на лица след нахлуването на Русия в У., цитира на кои религиозни общности е разрешено да внасят, разпространяват или публикуват православна литература.

2) Прието е, че не са приложими основания по чл.9, ал.1, т.1 - т. 2 ЗУБ, не били изложени обстоятелства, относими по чл.9, ал.2 ЗУБ. По основанията по чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ е прието, че няма основание да се приеме, че е налице въоръжен конфликт, престъпността в страната била малка, обсъдени са въпроси, свързани с икономическата ситуация.

3) При тези данни и тъй като не бил налице личен елемент за търсената международна закрила, не се установявали основания за приложението на принципа "забрана за връщане".

4) Във връзка с брака с български гражданин, от когото има дете, както и, че се е интегрирала в българското общество, не съставлявали причини да ѝ бъде предоставена международна закрила. Можело да се направи заключение, че е проявила небрежност и заинтересованост по отношение на узаконяване на престоя си в Република България, където пребивавала повече от 20 години. Прието е, че единствената причина, поради която е подадена молбата е наложения на молителката и сина ѝ ПАМ "Връщане до страната за произход, страна на транзитно пребиваване или трета страна", издадена през месец ноември 2023г. и приложена по преписката. Отбелязано е, че ДАБ - МС не е отговорна институция, която да легализира престоя на чужденци, единствено на основание продължителното нелегално пребиваване. В предходното производство било установено, че за узбекската гражданка не били налице основателни причини, поради които да ѝ бъде предоставена международна закрила. Също е посочено като краен извод, че анализът на твърденията не обуславя прилагането и на чл.9, ал.8 ЗУБ.

Видно от Резолюцията на Европейския парламент P9_TA (2023)0346, на която оспорващата се позовава в молбата си за закрила, в т. 38 правителството на У. се призовава да защити правото на свобода на религията и да измени закона за религията

от 2021г. в съответствие с препоръките , издадени от бившия специален докладчик на ООН относно свободата на религията и убежденията – в доклад от 23. 03.2023г., в който се отбелязва, че определенията за екстремизъм и тероризъм са неясни и твърде широки, което водело до произволни задържания и неоснователни ограничения на свободата на религията и убежденията, като препоръчва свързаните правни разпоредби да бъдат формулирани ясно и точно. Призовава се за освобождаване на конкретни лица, за които няма данни към кое вероизповедание принадлежат, настоятелно се призовават узбекските органи да защитят новопокръстените християни, които са подложени на риск от физическо нападение, отвлечения и принудителни бракове от техните семейства и общност.

В следващ документ обаче на Европейския парламент - P9_TA(2024)0027 Резолюция на Европейския парламент от 17 януари 2024 г. относно стратегията на ЕС за Централна А. (2023/2106(INI)) (C/2024/5718), такива данни относно нарушение на правото на свобода на религията в У. не се споменават. В т. 30 от последната резолюция отбелязва обявените реформи в У., насочени към постигане на истинска промяна в държавата по отношение на социално-икономическото развитие, ефективното управление, по-независима съдебна система и зачитането на правата на човека и основните свободи; подчертава, че конституционната реформа е възможност за укрепване на принципите на правовата държава и за предоставяне на стабилна правна основа на реформите. Въпреки това отново изразява своята дълбока загриженост относно лошите резултати на У. по отношение на демокрацията, свободата на медиите, правата на човека и принципите на правовата държава, включително бруталното потушаване на протеста в К., ограниченията на свободата на сдружаване както за неправителствените организации, така и за политическите партии, както и преследването и заплахите срещу журналисти, независими блогъри, създатели на съдържание и защитници на правата на човека; напомня на органите, че е важно да се спазват свободата на изразяване, както онлайн, така и офлайн, свободата на събранията, свободата на сдружаване и независимостта на медиите; приветства някои забележителни подобрения, що се отнася до правата на жените в У.; приветства приключването на преговорите по споразумението за засилено партньорство и сътрудничество между ЕС и У. и отново отправя своя призив за бързо завършване на необходимите правни и технически процедури за подписването на споразумението за засилено партньорство и сътрудничество; приветства водещата роля на У. в насърчаването на регионалното сътрудничество в различни области, включително свързаност и използване на водните ресурси.

Към датата на устните състезания няма основание да се приеме, че ситуацията в У. позволява различна преценка от приетата в мотивите на оспореното решение във връзка с приложението на чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ и не е налице ситуация на вътрешен или международен въоръжен конфликт.

Оспорващата е декларирала, че владее български език в производството по молбата ѝ за закрила. Съдебното производство също е проведено на български език.

Правна преценка на съда:

Решението е връчено на дата 02.10.2024г., а жалбата е заведена на дата 03.10.2024г. от Държавната агенция за бежанците, с оглед на което е подадена в срока по чл.149, ал.1 АПК.

Жалбата е подадена от надлежна страна, която е адресат на оспорения административен акт, с право и интерес от оспорването, в срока по чл. 84, ал. 3 от ЗУБ, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение (чл. 168, ал. 1 от АПК), на основанията, посочени в чл. 146 АПК, Съдът намира, че решението е издадено от компетентен орган по смисъла на чл. 48, ал. 1 от ЗУБ.

При издаването на акта е спазена предвидената в закона писмена форма, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и на материалния закон. В процедурата не са нарушени чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ, както и материалноправните разпоредби по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ.

От приетите и неоспорени по делото доказателства безспорно се установи, че чуждата гражданка е информирана писмено, на разбираем език за реда, по който ще се проведе производството по предоставяне на международна закрила, за правата и задълженията, респективно за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци /чл. 58, ал. 8 от ЗУБ/. Своевременно и по надлежния ред е информирана за датата на провеждане на интервю, като е представена възможност да изложи своята бежанска история и да ангажира доказателства в подкрепа на своите твърдения, в това число на език, който разбира. От представения с административната преписка протокол от проведено интервю се установи, че то е проведено на заявления от чужденеца език, като той изрично е удостоверил с подписа си, че няма възражения и допълнения. С оглед нормата на чл. 73 от ЗУБ молбата за предоставяне на международна закрила е разгледана индивидуално, като на молителя е предоставена възможност да изложи всички свои доводи свободно и добросъвестно, той не е бил ограничен да посочи и евентуално да представи доказателства в подкрепа на своите твърдения.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Според настоящия съдебен състав възражението, че не е обсъдена задълбочено бежанската история в мотивите на оспореното решение е неоснователно. Мотивите на решението разкриват пълен анализ на данните за относимите факти и обстоятелства, а изводите относно обстоятелствата, относими към предпоставките за предоставяне на закрила, са изложени по начина, указан в процесуалния закон.

Обсъдени са всички доказателствени средства по преписката, като обосновано е прието, че не се установява наличие на някое от основанията за предоставяне на исканата международна закрила. Отказът

за предоставяне на международна закрила е обоснован с обсъдените конкретни данни за личното положение на търсещото закрила лице и за общественно-политическа обстановка в страната по произход, формирани са правилни изводи, че няма данни за осъществено преследване по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, в това число на религиозна основа. Преценена е също мотивирано и възможността за предоставяне на хуманитарен статут и за прилагане на чл. 9 от ЗУБ. Необосновано се твърди, че в оспореното решение не са взети предвид изрично заявените основания, свързани с изповядваната религия от оспорващата. Изрично този довод е обсъден на стр.2 от мотивите на решението, като органът се е позовал на данните от справка към 12.06.2024. за ситуацията в У., като в същата не са налице данни, че изповядващите православие граждани от руски произход са подложени на преследване.

В резултат на задълбочен анализ на събраните доказателства е формиран обоснован извод за отсъствие на установените в ЗУБ материалноправни предпоставки.

Обжалваният административен акт е издаден в съответствие с материалния закон:

1) Правилен и законосъобразен е изводът на административния орган за липсата на материалноправни предпоставки в процесната хипотеза за прилагане на чл. 8 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Разпоредбата изисква наличие на основателни опасения от преследване на чужденеца в държавата по произход, основани на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Според дефиницията, дадена с нормата на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, „преследване“ е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните му права, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост. Достатъчно е органът или организацията, осъществяваща преследването, да смята, че чужденецът има такава принадлежност. Субекти, извършващи преследване, могат да бъдат: държавата и партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия. Също така недържавни субекти, ако може да бъде доказано, че държавата или партии или организации, контролиращи значителна част от нейната територия, включително международни организации, не могат или не

искат да предоставят закрила срещу преследването. Действията на преследване могат да бъдат: физическо или психическо насилие; правни, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни сами по себе си или се прилагат по дискриминационен начин; наказателно преследване или наказания, които са непропорционални или дискриминационни; отказ на съдебна защита, който се изразява в непропорционално или дискриминационно наказание; наказателно преследване или наказания за отказ да бъде отбита военна служба в случай на военни действия, когато военната служба би предполагала извършването на престъпление или на деяние по чл. 12, ал. 1, т. 1 - 3; действия, насочени срещу лицата по причина на техния пол или срещу деца.

При проведеното интервю, молителката изрично е заявила, че не е била обект на преследване от страна на държавата, политически партии или организации или недържавни субекти, не е имал проблеми, свързани с религиозната и етническата ѝ принадлежност, политически убеждения или принадлежност към определена социална група.

В повторната молба за закрила и пред съда оспорващата изтъква като единственото основание и на което се позовава след напускането на страната, констатираното в резолюцията на Европейския парламент относно установеното по отношение на закона за религията в У., приет през 2021г. От резолюцията от 2024г. на Европейския парламент не може да се направи извод, че има погазване на религиозните свободи в У., а в резолюцията от 2023г. като уязвима група са посочени новопокръстените християни и то поради преследване от семействата им, а не от държавата, но оспорващата не попада в такава група. Не се съобщават данни да се е стигнало до обвинения в тероризъм или екстремизъм на основание разпоредбите на закона за религията от 2021г. в У.. Обратно, през 2024г. Европейският парламент поздравява У. за постигнат значителен напредък, в това число в областта на правата на жените и защитата на основните права, не е посочена уязвима група в обществото на У., към която да бъде причислена и оспорващата.

Оспорващата не твърди да е приела православието след като е напуснала страната си по произход. Следователно, не са налице и основания, които да са настъпили след като е напуснала държавата си по произход, или пък извършвани от нея действия/дейности след заминаването, израз или продължение на убеждения и ориентация, изразявани в държавата на произход, които да пораждат опасения от преследване при завръщане, респективно да сочат на нужда от международна закрила настъпила на място.

Следователно правилни са изводите на административния орган, че спрямо молителя не са налице предпоставките по чл. 8, ал. 1 и чл. 8, ал. 2 – 5 от ЗУБ. Правилно е прието, че не следва да бъдат обсъждани и предпоставките за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 от ЗУБ, предвид че от страна на чужденеца не е заявено член на семейството му да има предоставен статут на бежанец в Република България.

Следователно от събраните по делото доказателства не се доказва наличие на преследване или основателен страх от преследване поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическото му мнение и/или убеждение. В тази връзка правилни са изводите за липса на законовите предпоставки за предоставяне на статут на бежанец, предвидени в чл. 8 от ЗУБ.

2) Материалноправните предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут са установени в нормата на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Според чл. 9, ал. 1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Изводът, че в конкретния случай такива основания не са относими към причините за напускане на страната по произход е правилен. Така оспорващата е напуснала легално държавата си по произход, без да е заплашена от смъртно наказание или екзекуция – обстоятелства, визирани в чл. 9, ал. 1, т. 1 от ЗУБ. Срещу оспорващата не са били предприети такива действия от официалните власти или от конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира. Твърдения за обстоятелства от характера на тези по чл. 9, ал. 1, т. 2 - изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, молителката не е направил.

В решението са разгледани и обстоятелствата по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, съгласно която хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

Следва да се отбележи, че за да легализира правното си положение в

страната, не е необходимо оспорващата непременно да се завърне в У..

Предвид изложеното, тъй като няма основания да се предполага, че ще бъде преследвана на основанията по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, в това число и изтъкнатите подробно в жалбата за предоставяне на хуманитарен статут, то оспореното решение е постановено при правилно приложение на материалния закон.

Самата оспорваща твърди, че в Турция, където се намира посолство на У., е било възможно да узакони пребиването си в Република България, т.е. не е необходимо непременно да се завърне в страната си за да придобие право на узакони правното си положение - ,

Обстоятелството, че оспорващата е член на семейство на български гражданин, непълнолетен, като същевременно е в незаконен престой на територията на държава членка на ЕС, не обосновава прилагането на правото на ЕС в областта на убежището. След приемането на Директиви 2013/32, както и Директива 2011/95, се касае за общи стандарти на държавите членки, поради което по молба на закрила от българската държава не може да се прилагат различни стандарти, в това число на основание чл.9, ал.8 ЗУБ.

Основания за събиране на семейството по хуманитарни причини на основание чл.9, ал.8 ЗУБ. – други хуманитарни причини, не са налице в конкретния случай, доколкото се касае за лице, което е член на семейство на български гражданин и като съпруг на български гражданин, които попадат именно в приложното поле на ДИРЕКТИВА 2004/38.

Изтъкнатите основания от адв. И. по чл.9, ал.8 ЗУБ – за продължителността на пребиваване в България, за непълнолетната дъщеря на оспорващата, не попадат в приложното поле на посочената разпоредба, а са относими към издаване, съответно оспорване на заповедта за наложената ПАМ „връщане“, изрично са предвидени като критерии по чл.44, ал.2 от Закона за чужденците в Република България при издаването на заповедта за връщане, която разпоредба транспонира чл.5 от Директива 20008/115. Това е видно и от даденото тълкуване на чл.5 от последната директива с Решение на Съда (голям състав) от 8 май 2018 г. по Дело С-82/16, и конкретно т. 3 от диспозитива:

„Член 5 от Директива 2008/115 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална практика, съгласно която по отношение на гражданин на трета страна, срещу когото вече е било прието решение за връщане и едновременно с това му е била наложена забрана за влизане, които още са в сила, се приема решение за връщане, без да се вземат предвид обстоятелствата, отнасящи се до семейния му живот,

и по-специално интереса на неговото ненавършило пълнолетие дете, посочени в молба за предоставяне на разрешение за пребиваване с цел събиране на семейството, подадена след приемането на такава забрана за влизане, освен ако заинтересованото лице вече е имало възможност да изтъкне тези обстоятелства.“

Следователно, правилна е и преценката, че наведените обстоятелства не попадат в приложното поле на чл. 9, ал.8 ЗУБ . Както правилно е отбелязано в оспореното решение, производството по предоставяне на международна закрила не е средство за легализиране на пребиваване, касае се за незаконно пребиваващо лице и то значителен период от време. Освен посоченото е изцяло неясно, как оспорващата, която няма валиден документи за самоличност от държавата ѝ по произход и е установена от властите като незаконно пребиваваща в страната, ще бъде във възможност да издържа дъщеря си, която впрочем навършва пълнолетие през тази година.

Що се касае до възражението на адв. И., че резолюцията на ЕС е задължителен акт относно установеното за ситуацията в У., то следва да се посочи, че в контекста на даденото тълкуване на чл. б. "в" от Директива 2004/83 с Решение на Съда на Европейските общности ,по преюдициално дело С-465/07, държавите членки имат право на преценка във всеки конкретен случай на ситуацията в държавите по произход и към момента на вземане на решението по молбата за закрила, каквато в конкретния случай е направена по отношение на У..

В заключение, правното положение на оспорващата действително не попада в приложното поле на ЗУБ, конкретно на чл.8 и чл.9 от този закон. С оглед изложеното и като е приел, че не са налице основания за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващата, административният орган е постановил правилно и законосъобразно решение. Жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Така мотивиран, Административен съд София – град, I-во отделение, 12-ти състав,

Р Е Ш Е Н И Е:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. К., [дата на раждане] , гражданка на У., с ЛНЧ [ЕГН], срещу Решение № 10239/30.09.2024г. на председателя на Държавната агенция за бежанците, с което е постановен отказ да се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението му чрез Административен съд София – град пред

Върховен административен съд на Република България.

СЪДИЯ: